

POSTANOWIENIE

17 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 17 października 2024 r. w Warszawie
w sprawie z wniosku J. H., D. K., T. O., M. S. i A. B.
z udziałem Miasta i Gminy Gąbin
o stwierdzenie zasiedzenia,
na skutek skargi kasacyjnej Miasta i Gminy Gąbin
od postanowienia Sądu Okręgowego w Płocku
z 19 marca 2024 r., IV Ca 484/23,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Miasto i Gmina Gąbin – uczestnik postępowania z wniosku J. H., D. K., T. O., M. S. i A. B. – o stwierdzenie zasiedzenia wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Płocku z 19 marca 2024 r.

Skarżący uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania potrzebą dokonania wykładni art. 715 k.c. w zw. z art. 123 § 1 pkt 2 k.c. w zakresie charakteru zastosowania instytucji uznania niewłaściwego do przerwania biegu zasiedzenia. Wskazał również, że skarga jest oczywiście zasadna, ponieważ sądy *meriti* orzekały o zasiedzeniu pomimo stwierdzenia, że wnioskodawcom przysługuje tytuł prawny do nieruchomości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powołanie się na przyczynę kasacyjną przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania przez stronę skarżącą, że chodzi o wykładnię wyrażnie wskazanego przepisu prawa, którego treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania, w drodze stosownego jurydycznego wywodu, na czym owe wątpliwości polegają, a także że mają one poważny oraz rzeczywisty charakter i ich rozstrzygnięcie wiąże się z rozpatrywaną sprawą i jest istotne z punktu widzenia wyniku postępowania oraz publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Jeżeli podstawą wniosku w tym zakresie jest twierdzenie o występujących w orzecznictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, konieczne jest wskazanie rozbieżnych orzeczeń, dokonanie ich analizy i wykazanie, że rozbieżność wynika z różnej wykładni wskazanego przepisu (zob. postanowienia SN z 20 grudnia 2023 r., I CSK 6296/22; z 6 grudnia 2023 r., I CSK 620/23; z 25 października 2023 r., I CSK 2968/23 oraz z 19 września 2023 r., I CSK 4824/22).

Zaś w ramach przesłanki oczywistej zasadności, skarżący powinien ją uzasadnić, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia (zob. np. postanowienia SN z 7 grudnia 2023 r., I CSK 5630/22; z 8 listopada 2023 r., I CSK 3494/23; z 20 października 2023 r., I CSK 1631/23 oraz z 25 września 2023 r., I CSK 903/23).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie spełnia powyższych wymagań. Z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia wynika bowiem, że istnienie aktu własności ziemi, do którego odnosi się skarżący, nigdy nie zostało wykazane. Sądy powszechne, rozpoznając sprawę, badały jedynie przesłanki właściwe dla instytucji zasiedzenia, bowiem ewentualnego tytułu prawnego nie dało się jednoznacznie stwierdzić. Stanowisko uczestnika jest zatem polemiką z ustaleniami faktycznymi poczynionymi w sprawie, których na etapie postępowania przed Sądem Najwyższym nie można kwestionować na mocy art. 398³ § 3 k.p.c.

Również argumentacja podana w celu uzasadnienia potrzeby dokonania wykładni art. 123 § 1 pkt 2 k.c. ogranicza się do podjęcia polemiki z oceną przeprowadzonych w sprawie dowodów. Skarżący wyraża bowiem własne stanowisko na temat tego, jak powinna być interpretowana treść protokołów z rozmów prowadzonych między zasiadającymi a gminą.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

[SOP]

R.G.